

[Statsministeren]

den enkelte tjenstemands forseelse begået under tjenestens udførelse. Ved udformningen af reglerne er der altså ikke taget højde for den situation, der forelå den 15. marts 1979 – en situation, der bl. a. udløste, at 13.700 statstjenestemænd nedlagde arbejdet.

I disciplinærreglerne er det bestemt, at en tjenstemand, der er indberettet for en tjensteforseelse, skal have udleveret en fremstilling af sagens faktiske omstændigheder. Han skal også have adgang til at afgive en skriftlig udtalelse om fremstillingen. Herefter skal tjenstemanden have meddelelse om, hvilken disciplinærstraf der er tildelt ham, og derefter kan han så overveje, om han vil søge sin centralorganisations anbefaling af tjenstligt forhør, også selv om han eller hun er tildelt en af de disciplinærstraffe, der kan gives uden forudgående tjenstligt forhør. Dette gælder også, selv om tjenstemanden kun har fået en advarsel, dvs. tjenstemandslovens mildeste disciplinærstraf.

I alt blev der inden for statens område anmodet om tjenstligt forhør efter disse lidt besværlige regler i ca. 3.700 tilfælde. Hertil skulle der udpeges forhørsledere, indkaldes til tjenstligt forhør og også afgives en beretning om forløbet for hver enkelt tjenstemand. Sådan er systemet. Det må erkendes, at denne fremgangsmåde er omstændelig og meget tidkrævende.

Dette er altså baggrunden for den vurdering, som finansminister Svend Jakobsen kom frem med.

Her i eftersommeren 1980 besluttede finansminister Svend Jakobsen at gøre status over disciplinærsagernes behandling. Herved kom det bl. a. frem, at ensartede tjenstemandsforseelser havde fået, hvad man kunne kalde forskellig behandling. Det kunne konstateres, at visse ministre alene havde foretaget fradrag i lønnen for de timer, arbejdsnedlæggelsen varede – åbenbart fordi de fandt, at der forelå særlige omstændigheder. Efter at have givet regeringen en orientering om hele problemstillingen udsendte finansministeren derfor et nyt cirkulære. Heri henstillede han, at man frafaldt disciplinære skridt i de tilfælde, hvor arbejdsnedlæggelsen ikke havde varet over ca. 3 timer.

Grunden til, at det, som vi kalder den uensartede behandling af sagerne, blev kendt så sent, må efter min opfattelse henføres under den omstændelige og tidkrævende proce-

dure, der gælder for sådanne disciplinærsager, men også under de ofte ret forskellige forhold, der gør sig gældende på de meget vidtspændende arbejdspladser. Af alle disse grunde og på grund af det ret lange tidsrum, der var forløbet siden arbejdsnedlæggelsen, måtte det forekomme vanskeligt at tilstræbe den nødvendige ensartethed ved at gennemføre disciplinærsager i de ministerier, hvor dette ikke var sket.

Jeg blev naturligvis – for dette er jo formuleret som et spørgsmål til mig – orienteret om denne situation og var også enig med finansministeren i at udsende et cirkulære af 20. oktober 1980 om frafald af disciplinære skridt.

Dette ændrer efter min opfattelse ikke ved, at regeringen anser arbejdsnedlæggelser som værende uforenelige med tjenstemandsansættelse. Det må derfor understreges, at denne indstilling er sket ud fra en konkret vurdering af de enkelte situationer, som altså var meget forskellige.

Som finansministeren har meddelt såvel i arbejdsmarkedsudvalget som her i Folketinget under besvarelsen af et spørgsmål fra hr. Hans Jørgen Holm fra venstre, betragter regeringen sagen med alvor. Finansministeren overvejer derfor for tiden, hvorledes vi kan sikre et mere tilfredsstillende forløb, hvis vi i fremtiden skulle opleve en tilsvarende situation som den, vi oplevede den 15. marts 1979.

I de nævnte overvejelser – altså om det fremtidige – indgår navnlig 3 hensyn. For det første, at der sikres ensartethed i afgørelser, så langt som det overhovedet er muligt. For det andet, at proceduren ved behandlingen af sådanne sager forenkles. For det tredje, at den beskyttelse for den enkelte medarbejder, som er tilsigtet med de gældende regler, ikke forringes.

Hvad det skal ende med, er det for tidligt at sige, men det er givet, at det også må forudsætte forhandlinger med tjenstemændenes organisationer.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret på forespørgslen, og jeg vil også gerne takke statsministeren for erkendelsen af, at ensartede forseelser har fået forskelligartet behandling. Jeg var også meget glad for, at